

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1439/2018
23.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Зехлије Куртовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К бр.74/2015 од 25.01.2018. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж бр.75/18 од 16.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 23. јануара 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зехлије Куртовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К бр.74/2015 од 25.01.2018. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж бр.75/18 од 16.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К бр.74/2015 од 25.01.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. у вези члана 61. КЗ за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца, с тим што је истовремено одређено да ће се ова казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ..., уз електорнски надзор, те да окривљени за време издржавања казне не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом којим се уређује извршење кривичних санкција, као и да уколико окривљени самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 3.000,00 динара, те на име трошкова кривичног поступка износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом приудног извршења.

Оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу, сходно одредби члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж бр.75/18 од 16.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Зехрије Куртовића, а пресуда Основног суда у Сјеници К бр.74/2015 од 25.01.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Зехрија Куртовић, на основу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде одредаба члана 440. став 2. ЗКП и члана 61. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног наводи да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, и с тим у вези истиче да у радњама окривљеног нису садржани сви битни елементи предметног кривичног дела јер је у изреци правноснажне пресуде наведено да је окривљени кривично дело извршио употребом силе, док није наведено да је предметно кривично дело извршио са принудом, а што представља законско обележје кривичног дела из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело из члана 182. став 1. КЗ чини лице које под условима из члана 178. став 1. и 2, 179. став 1. и 181. став 1. и 2. истог Законика изврши неку другу полну радњу, а кривично дело из члана 178. став 1. КЗ чини онај ко принуди другог на обљубу или са њом изједначен чин употребом силе или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело тог или њему блиског лица.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је у периоду од 17.09. до 28.09.2014. године, у стању урачунљивости, способан да схвати значај дела и у могућности да управља својим поступцима, са умишљајем, употребом силе, ради задовољења сексуалног нагона, оштећену – дете ББ дана 17.09.2014. године

у својој породичној кући, док су седели на каучу, руком привукао до себе и додиривао по задњици, након чега је оштећена успела да се отргне, а дана 28.09.2014. године, у Пријепољу у свом ПМВ, док су чекали долазак ББ мајке, привукао је оштећену до свог тела и додиривао по грудима, након чега га је оштећена одгурнула и изашла из аутомобила.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредаба, по оцени Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. у продуженом трајању – у вези члана 61. Кривичног законика, због којег је окривљени и оглашен кривим, обзиром да је окривљени на описани начин употребом силе извршио недозвољену полну радњу са дететом – малолетном оштећеном ББ. При томе чињеница да у изреци првостепене пресуде није наведено да је окривљени кривично дело извршио са принудом није од утицаја, имајући у виду да се ово кривично дело може извршити и само употребом силе, као средством принуде, а што је јасно и наведено у изреци побијане пресуде.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на постојање повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање истицањем да образложење првостепене пресуде не садржи чињенице у вези са принудом, односно употребом силе, те да ове одлучне чињенице нису ни биле предмет доказног поступка, а на који начин је повређена одредба члана 440. став 2. ЗКП, као и да првостепени суд није утврдио одлучне чињенице нити дао било какве разлоге у погледу постојања продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ, којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреде нису дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека – захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић